

СТРАТЕГІЯ АКТИВІЗАЦІЇ ВНУТРІШНЬОГО РИНКУ ПРОДУКЦІЇ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Запропоновано стратегію, що спрямовується на соціально-економічний розвиток та пов'язується із збільшенням ємності внутрішнього ринку продукції легкої промисловості країни. Виявлено, що в сучасних кризових умовах господарювання для виводу легкої промисловості на якісно новий економічний рівень розвитку необхідно здійснити широкий комплекс заходів, спрямованих на підвищення ефективності її діяльності.

Ключові слова: активізація розвитку легкої промисловості, стратегічна програма.

На сучасному етапі економічного розвитку в Україні перед вітчизняними управлінськими структурами як ніколи гостро постає проблема активізації внутрішнього ринку. Саме остання є ключовим питанням становлення розвиненої ринкової економіки в країні, економічної та фінансової безпеки держави, підвищення добробуту громадян.

Аналізуючи сучасний стан внутрішнього ринку промислової продукції, виокремимо основні його недоліки. Найхарактернішими з них є: вузькість внутрішнього ринку; недосконала фінансово-кредитна політика; недорозвиненість фондового ринку; нераціональна побудова системи взаємодії внутрішнього та зовнішнього ринків; низька ефективність функціонування його інфраструктури.

При розв'язуванні цих проблем бракує системності, наукового підходу та належного кадрового забезпечення. Необхідною умовою трансформації економічної системи країни є розробка дієвої стратегії розвитку внутрішнього ринку України – її відповідність потребам суспільства на основі економічного протекціонізму, інтеграція України у європейський та світовий економічний простір. Вона передбачає реалізацію політики цілеспрямованого сприяння розвитку ефективних вітчизняних виробництв, національного капіталу, який діє в межах чинного законодавства, зростання доходів та рівня споживання населення України, активну підтримку становлення в Україні сучасної конкурентоспроможної економічної системи. Стратегія виходить не з позиції обмеження конкуренції, а з позиції забезпечення на внутрішньому ринку України добросовісної її форми [3].

Принцип пріоритетності розвитку внутрішнього ринку як необхідної передумови становлення національної економіки пройшов апробацію світовим досвідом. Його важливість підкреслюється в роботах відомих зарубіжних економістів, серед яких Г. Лібенстайн, А. Маршалл, М. Портер, Д. Робінсон, Д. Росс, Ф.М. Шерер. На недостатній розвиток внутрішнього ринку як одну з основних причин низької ефективності української економіки звертають увагу і вітчизняні вчені-економісти,

зокрема О. Власюк, В. Геєць, Н. Гетманцева, С. Дорогунцов, В. Дубровський, Я. Жаліло, С. Кораблін, В. Лановий, І. Макаренко, Б. Панасюк, Г. Пастернак-Тарнушенко, О. Пасхавер, Ю. Пахомов, С. Пирожков, Г. Старостенко, В. Точилін, Л. Федулова, О.Царенко, М. Якубовський та інші. Проте, незважаючи на досить значний розвиток теорії ринків, питання сутності внутрішнього ринку, його ролі в системі національного ринку, оцінки його впливу на ефективність економічного розвитку стратегії активізації внутрішнього ринку продукції легкої промисловості, фінансово-економічної взаємодії суб'єктів внутрішнього ринку залишаються недостатньо опрацьованими. Все це робить актуальним дослідження запропонованої проблеми як з теоретичної, так і з практичної точки зору.

Розкрити з позицій трансформаційної економіки сутність та роль внутрішнього ринку в соціально-економічному розвитку країни; проаналізувати тенденції виробництва і споживання продукції легкої промисловості, визначити коло проблем, які зумовлюють диспропорції та знижують ефективність функціонування ринку; провести аналіз теоретичних засад, заходів та важелів сучасної економічної політики в Україні, запропонувати стратегію активізації внутрішнього ринку продукції легкої промисловості – усе це складає проблемне поле нашого дослідження.

Внутрішній ринок споживчих товарів і послуг — це система товарно-грошових відносин, яка формується між їх виробниками та населенням певної країни. На цьому ринку населення своїми доходами фінансує, тобто інвестує, підприємства та фірми при купівлі їхніх товарів і послуг. Крім того, задовольняючи потреби населення, ринок споживчих товарів і послуг виступає одним із чинників відтворення високопродуктивної робочої сили.

У різних країнах питома вага ринкових відносин не однакова, існують свої підходи до методів регулювання, національні традиції. З точки зору зрілості ринкових відносин можна говорити про ринок, що формується (Росія, Україна) і про розвинений (США, Англія, Швеція та ін). В Україні складається своя модель сучасного ринку, яка

максимально відбиває ту історичну ситуацію, в якій ми живемо.

На сьогодні чиста теорія ринку (конкуренції) існує як необхідний інструмент економічного аналізу, який використовується для вирішення широкого кола завдань. Під назвами досконалої та монополістичної конкуренції, монополії та олігополії розглядаються не ринки, які реально функціонують, а їх «чисті форми», ідеальні моделі, або, як іноді кажуть, теоретичні конструкти ринків різної будови.

На практиці ринок досконалої конкуренції є досить рідкісним випадком. Монополія ж є прямою протилежністю ринку досконалої конкуренції і малореальною в масштабах країни, але для маленького міста ситуація монополії досить типова. Монополістична конкуренція і олігополія найбільш реальні типи будови сучасних ринків.

У роботі [5] також пропонується економічна стратегія наповнення внутрішнього ринку країни (Російської Федерації) товарами власного виробництва, в поєднанні з системним поглядом на проведення різного виду політик. Обґрунтовується двоетапний економічний розвиток, перший крок якого характеризується збільшенням основного і оборотного виробничого капіталу. Цей етап базується на створенні умов цінової конкуренції, яка визначається формуванням товаровиробниками ефективною сукупною пропозиції, що складається з пропозиції підприємствами відомих споживачам товарів і послуг за зниженими цінами при одночасному збільшенні їх кількості. На другому етапі економічний розвиток створюється через якісну конкуренцію товарів і послуг і пов'язаний з наданням споживачам товарів та послуг більш високої якості. Як зазначалось, також запропоновані заходи щодо розвитку внутрішнього ринку шляхом зміни грошово-кредитної, фінансової, інвестиційної, податкової, валютної та соціальної політик.

Сталий розвиток економіки України повинен базуватися на ефективному функціонуванні внутрішнього ринку, на якому формуються грошові доходи домогосподарств та підприємств, задовольняється їх платоспроможний попит на вітчизняні та імпортовані товари і послуги, а зростання національної економіки все більше повинне визначатися рівнем ефективності функціонування внутрішнього ринку.

Важливим стратегічним напрямом розвитку внутрішнього ринку продукції легкої промисловості є стратегія економічного протекціонізму. Вона містить комплекс заходів щодо забезпечення засобами держави рівноправної конкуренції на внутрішньому ринку країни протягом перехідного періоду. Це передбачає реалізацію політики цілеспрямованого сприяння розвитку ефективних вітчизняних виробництв, національного капіталу, який діє в межах чинного законодавства, зростання доходів та рівня споживання населення України, активну підтримку становлення в Україні сучасної конкурентоспроможної ринкової економічної системи.

Слід зазначити, що навколо терміна «протекціонізм» певні кола в Україні, насамперед пов'язані з іноземним виробничим і торговельним капіталом, спромоглися створити атмосферу нерозуміння та неприйняття. Зокрема стверджується, що суть політики протекціонізму полягає виключно в ізоляції України від зовнішніх ринків, штучній

підтримці неефективних виробництв та поширенні так званої «віртуальної економіки», яка споживає додану вартість.

Між тим, на думку автора, додання до терміна протекціонізм означення «економічний» свідчить про його більш широкий зміст. Сенсом цієї політики є саме захист та підтримка державою елементів національної економічної системи (до яких відноситься така найбільш вразлива соціально-орієнтована галузь, як легка промисловість), – на відміну від нейтрально-відстороненого ставлення до них, характерного для консервативно-ліберальних концепцій.

Важливо наголосити, що економічний протекціонізм лише тоді не призведе до автаркії і штучного гальмування структурних і технологічних перетворень, коли він виходить не з позиції обмеження конкуренції, а з позиції забезпечення на внутрішньому ринку продукції легкої промисловості України добросовісної конкуренції. Саме це є основним принципом стратегії економічного протекціонізму, і саме цим останній відрізняється від штучно поширеного в суспільній свідомості традиційного розуміння.

Комплекс заходів економічного протекціонізму повинен містити:

- інституційно-правовий протекціонізм (захист власності й прав власників, захист інвестицій, максимальне спрощення процедури започаткування бізнесу, юридичне забезпечення розвитку ринкових інститутів);
- монетарний протекціонізм (захист стабільності грошового обігу та системи розрахунків, стимулювання капіталотворення, забезпечення господарської діяльності достатнім обсягом платіжних засобів та кредитних ресурсів);
- фіскальний протекціонізм (податкове стимулювання пріоритетних секторів економіки, бюджетне стимулювання економічної активності);
- ціновий протекціонізм (зниження тарифів на продукцію природних монополій, встановлення обмежень рентабельності на основні витратоутворюючі товари);
- соціальний протекціонізм (захист та підвищення доходів та стандартів споживання населення);
- зовнішньоекономічний протекціонізм (захист внутрішнього ринку від нерівноправної конкуренції з боку імпортованих товарів з використанням механізму митних тарифів, квот, антидемпінгових процедур, технічного регулювання тощо).

Орієнтирами стратегії економічного протекціонізму має бути формування збалансованих відтворювальних пропорцій у легкій промисловості та розвиненість механізмів, відповідальних за економічне відтворення, а саме: забезпеченість національного господарства достатніми для стійкого розвитку обсягами матеріально-сировинних ресурсів та інвестиційних товарів, товарів народного споживання; формування дієздатних фінансово-бюджетної та грошово-кредитної систем; створення умов для стабільного розвитку суб'єктів господарської діяльності; консолідація економічних інтересів громадян, суб'єктів господарської діяльності, регіонів, держави у напрямі стійкого економічного розвитку; поєднання стимулів до підвищення економічної ефективності та продуктивності праці зі збереженням

соціальної злагоди; забезпечення ефективного включення національної економіки до світової господарської системи, яке поєднує розвиток експортного потенціалу, задоволення потреб внутрішнього ринку, захист вітчизняних товаровиробників та розвиток їхньої міжнародної конкурентоспроможності.

Отже, стратегія економічного протекціонізму продукції легкої промисловості країни має на меті реалізацію таких положень:

- Не створювати для виробників “тепличі” умови, але забезпечувати нормальні можливості для господарської діяльності і рівноправної, добросовісної конкуренції. Сприяння ресурсотворчій діяльності національного капіталу на внутрішніх ринках повинно надаватися за рахунок тимчасового обмеження надходження на внутрішні ринки імпортованих товарів та суттєвого розширення внутрішнього платоспроможного попиту.
- Забезпечити термінове відновлення місткості внутрішнього ринку як найкращого способу поширення позитивного ефекту від економічного зростання. Розвиток підприємств торгівельно-фінансового сектору повинен відбуватись не за рахунок, а внаслідок зростання виробництва в реальному секторі економіки. Розширення внутрішнього ринку має сприяти розвитку виробництва товарів народного споживання і сфери послуг, що стимулюватиме прискорене капіталотворення для послідовної реалізації динамічних структурних пріоритетів – розвитку ракетно-космічної галузі, ОПК і наукомісткого машинобудування.
- Припинити практику невиконання державою зобов'язань перед власним населенням та підприємствами. Бюджет має стати дійсним законом, ступінь виконання якого з боку держави не повинен обумовлюватись ступенем його виконання з боку підприємств і населення.
- Забезпечити реалізацію конкурентних переваг України, серед яких основними є гео економічні чинники, наявність родючих сільськогосподарських угідь, висококваліфікована робоча сила, розвинена виробнича інфраструктура. Значний потенціал на цих напрямках дає підстави очікувати суттєвого зростання ВВП лише за рахунок збільшення його використання.
- Враховувати соціально-економічні й політичні особливості, властиві Україні: її виробничу та соціальну структури, особливості національного менталітету тощо.

Така стратегічна програма розвитку внутрішнього ринку продукції легкої промисловості повинна стати не лише змістом діяльності державної влади, але й орієнтиром для дій усіх суспільних інституцій та громадян. Останні однозначно і прозоро повинні бачити свою участь у реалізації стратегії економічного відродження галузі, усвідомлюючи залежність від її успіху свого добробуту та особистого прогресу. Ключовим пріоритетом виступає відродження «середнього класу» як основи стабільності в суспільстві, найголовнішого суб'єкта кваліфікованої участі в демократичному розв'язанні політичних проблем. Прийняття програми розвитку внутрішнього ринку продукції легкої промисловості України на

такій основі є пріоритетом стратегії подальшого руху суспільства шляхом розбудови демократичної, незалежної, правової держави.

Автором запропонована стратегія, що спрямована на соціально-економічний розвиток та пов'язана із збільшенням ємності внутрішнього ринку продукції легкої промисловості країни. Тобто, політика наповнення внутрішнього вітчизняного ринку товарами власного виробництва розглянута з погляду її застосовності, оптимальності для розвитку галузі легкої промисловості України. З цих позицій було обґрунтовано двоетапний економічний розвиток, перший етап якого характеризується збільшенням основного і оборотного виробничого капіталу; зниженням цін і збільшенням концентрації ринків. Цей етап базується на створенні умов цінової конкуренції, яка визначається формуванням товаровиробниками ефективної сукупної пропозиції, що складається з пропозиції підприємствами відомих споживачам товарів і послуг за зниженими цінами при одночасному збільшенні їх кількості. Ефективна пропозиція стимулює збільшення обсягів сукупного попиту. Обсяги попиту додатково регулюються шляхом розподілу і перерозподілу національного доходу між суб'єктами економічної системи. Ефективна пропозиція збільшує товарообіг і прибуток підприємств і створює умови для валового нагромадження.

На другому етапі економічний розвиток відбувається через якісну конкуренцію товарів та пов'язаний з наданням споживачам товарів більш високої якості.

Виявлено, що в сучасних кризових умовах господарювання для виводу легкої промисловості на якісно новий економічний рівень розвитку необхідно здійснити широкий комплекс заходів, спрямованих на підвищення ефективності її діяльності. Для розвитку внутрішнього ринку продукції легкої промисловості необхідна зміна грошово-кредитної, фінансової, інвестиційної, податкової, валютної та соціальної політик.

Грошово-кредитна політика повинна ґрунтуватися на проведенні стимулюючої кредитної політики шляхом істотного зниження облікової ставки з переходом з авансових на дисконтні позики, при яких Національний банк переобліковує боргові зобов'язання виробничих підприємств. При цьому грошові ресурси спрямовуються в реальний сектор економіки і використовуються як частина оборотного капіталу, що унеможливує виникнення інфляційних процесів, пов'язаних з нарощуванням грошової маси.

Фінансова політика повинна будуватися на неприпустимості бюджетного дефіциту і пов'язаного з ним відкритого ринку як чинника непродуктивного руху фінансових потоків і відтоку грошових коштів з реального сектору економіки. Політика виробничих фінансів є основним засобом для капітальних вкладень, що забезпечує безвідсоткове фінансування виробничих підприємств, незалежне від банківської системи і від зовнішніх інвестицій. Виробничі фінанси утворюються з валового прибутку економіки (що складає близько 40% ВВП) у вигляді нерозподіленого прибутку, одержуваного кожним з підприємств виробничої системи, і припускається конкурентний розвиток в умовах ринку всіх (а не вибіркового, як при зовнішніх інвестиціях) підприємств.

Що стосується політики капіталовкладень, то вона

полягає у розподілі доходів між суб'єктами внутрішнього ринку продукції легкої промисловості та припускає: капіталоутворення за рахунок нерозподіленого прибутку і різкого підвищення його частки до валового прибутку економіки; створення внутрішнього джерела фінансування виробничих капітальних вкладень і капітальних вкладень у соціальну сферу; накопичення власності шляхом капіталізації коштів самими підприємствами легкої промисловості через використання права користування власністю (її функції накопичення) і здатності виробничої власності в ринкових умовах збільшувати свою вартість.

Вважаємо, що валютна політика внутрішнього ринку продукції легкої промисловості повинна будуватися на основі:

- ринкового валютного курсу гривні, прив'язаної до співвідношення між вартістю експорту (імпорту) товарів та зняттям державних обмежень (пов'язаних з обмеженнями не продавати валюту);
- підтримки динаміки підвищення експорту і зниження імпорту (що визначається зниженням внутрішніх цін) шляхом імпортозаміщення товарів та робочої сили.

Політика оподаткування внутрішнього ринку продукції легкої промисловості повинна будуватися на основі принципів: зниження податкового тиску на підприємства насамперед шляхом спрощення системи оподаткування підприємств; оподаткування населення відповідно до «сплати за можливостями» (великі податки на великі доходи).

Для уникнення піраміди подвійного або іншого багаторазового оподаткування, здійснення дієвого державного контролю за нарахуванням і сплатою податків, скорочення витрат на утримання податкового апарату, спрощення звітності підприємств і організацій пропонуємо встановити чотири податки, що мають різні оподатковувані бази: соціальний податок; податок на додану вартість, який повинен входити у витрати; податок на майно, який повинен становити позареалізаційні витрати підприємства; податок на прибуток (80 – 90% при його некапіталізації).

Вважаємо, що можна змінювати і принципи проведення соціальної політики, які ґрунтуються на наступних базових моментах:

- розвитку внутрішнього ринку продукції легкої промисловості як чинника соціального розвитку, коли одночасно із зростанням ВВП вирішуються як економічні, так і соціальні цілі: зниження цін і пов'язане з ним зростання споживання населенням відомих товарів (на першому етапі розвитку), і зростання заробітної плати та споживання населенням товарів більш високої якості (на другому етапі розвитку);
- здійснення концепції соціальної згоди між найманими працівниками та власниками капіталу при виробництві товарів під час узгодження їх економічних інтересів - найманих працівників у збільшенні особистих доходів, приватних власників у виробничому розвитку їх капіталу за рахунок валового прибутку;
- стимулювання шляхом виробничого фінансування невикористаних капітальних вкладень і появи товарів «колективного користування» (поліклінік, будинків відпочинку, дитсадків, ясел, клубів та ін.,

що належать колективам підприємств), які значно доповнюють державні витрати у соціальній сфері.

Державне регулювання розвитком внутрішнього ринку продукції легкої промисловості країни спрямоване на формування конкурентного ринкового середовища і стимулювання виробничого розвитку, що базується на наступних концептуальних положеннях:

1. Стимулювання створення виробничою системою легкої промисловості ефективною сукупною пропозицією (виробництва збільшеної кількості товарів за зниженими цінами) шляхом: а) збільшення грошової маси і зниження процентної ставки через державне емісійне безінфляційне фінансування товарообігу виробничих підприємств легкої промисловості; б) скорочення податкового тягаря на вартість робочої сили; в) зниження виробничих витрат через усунення багаторазового оподаткування.

2. Стимулювання збільшення обсягів попиту на товари кінцевого споживання шляхом: а) скасування податків з обороту, що здійснить перерозподіл чистих доходів домогосподарств на користь держави; б) масштабний перерозподіл доходів фізичних осіб та встановлення прогресивного прибуткового податку.

3. Стимулювання інвестиційного попиту та створення системи виробничого фінансування капітальних вкладень шляхом первинного розподілу (через податкову систему) значної частки валового доходу економіки товаровиробниками легкої промисловості у вигляді нерозподіленого прибутку та створення умов для його накопичення. Державна політика виробничого фінансування повинна бути пов'язана зі стимулюванням появи (через регулювання ставки податку на прибуток), накопичення (через фонди розвитку підприємств) та витрачання (наприклад, через зовнішньоторговельні організації для закупівлі імпортного устаткування) виробничих фінансів.

4. Звільнення від безпрецедентного державного втручання в ринковий механізм шляхом вдосконалення низки законів (наприклад, «Про захист прав споживачів», «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності» та ін.), що пригнічують конкуренцію між виробниками і узаконюють знищення вітчизняного товаровиробника.

Крім цього, економіка повинна спиратися на різні форми власності та багатокладної економіки з підвищеною часткою державного сектора в паливно-енергетичному комплексі, військово-промислового комплексу, повітряному транспорті, залізниці, засобах зв'язку і телекомунікацій, що дозволить регулювати ціни на енергоносії і сировинні товари для продукції легкої промисловості, зробіть вітчизняні товари конкурентоспроможними.

Питома вага вітчизняних товарів кінцевого споживання, тобто товарів з високим ступенем обробки, у сукупній пропозиції продукції на внутрішньому ринку за останні роки почала зменшуватися. Цей фактор є і надалі може бути одним із головних чинників уповільнення темпів економічного зростання України в середньо та довгостроковій перспективі внаслідок скорочення запасів первинних природних ресурсів та зменшення ефективності їх переробки.

Через актуальність питання розвитку внутрішнього ринку в умовах СОТ та

євроінтеграційних намірів України в Мінекономіці було підготовлено проект Державної цільової економічної програми розвитку внутрішнього ринку на 2008-2012 роки. Метою є розроблення заходів державної політики, спрямованих на підвищення ефективності функціонування внутрішнього ринку, збільшення частки вітчизняної продукції у сукупній пропозиції товарів, збільшення товарообороту між резидентами економіки України.

Досягнення цієї мети потребує вирішення таких завдань, які об'єднані у п'ять основних напрямів державної політики: створення інституційного середовища для розвитку добросовісної конкуренції між вітчизняними товаровиробниками та імпортерами; удосконалення інституційних та організаційно – економічних засад функціонування внутрішнього ринку; підвищення рівня нецінової та цінової конкурентоспроможності вітчизняної продукції кінцевого споживання; покращення підприємницького клімату з метою розвитку внутрішнього ринку; формування та розвиток внутрішніх ринків товарів кінцевого споживання за рахунок вітчизняної продукції з високими якісними характеристиками.

Основою та дієвим інструментом реалізації державної політики у сфері виробництва товарів легкої промисловості щодо координації діяльності державних органів управління та підприємств, установ і організацій різних форм власності, пов'язаної з розвитком сфери виробництва товарів народного споживання, є Концепція державної цільової програми розвитку легкої промисловості.

Отже, сучасний стан легкої промисловості України, а також загострення конкуренції на світовому ринку в умовах його глобалізації потребують здійснення державою системних кроків по забезпеченню конкурентоспроможності легкої промисловості. Специфіка цього виду економічної діяльності в тому, що практично всі підприємства легкої промисловості приватизовані, і менше одного відсотка складають підприємства державної власності. Концепція передбачає недержавне фінансування, особливо у розділах посилення інноваційного розвитку, розвитку сировинної бази, технічного переоснащення підприємств економічної діяльності легкої промисловості, удосконалення маркетингової діяльності тощо.

Таким чином, у результаті такої державної економічної політики здійснюються ринкові перетворення і створюється конкурентне ринкове середовище, що засноване на цій конкуренції, ефективній сукупності пропозицій і збільшенні обсягів сукупного попиту. Очевидно, найближчими роками подальша доля становлення внутрішнього ринку, надання пріоритету для його розвитку залежатиме від зваженого та послідовного підходу органів державної влади до вирішення питань системно-стратегічного бачення побудови економіки європейського зразка, з дієвою стратегічною моделлю економічного протекціонізму. Впровадження дієвої, науково обґрунтованої стратегічної моделі розвитку економіки в поєднанні з індикативним плануванням [4] як організаційно-правової форми функціонування економічних відносин на сучасному етапі розвитку України є основним чинником становлення ефективного ринкового суспільного виробництва в країні.

Список літератури

1. Гриньова, В. М. Державне регулювання економіки: навчальний посібник / В. М. Гриньова, М. М. Новікова. – Х.: Видавничий Дім "ІНЖЕК", 2004. – 756 с.
2. Державне управління: навч. посібник / За ред. А. Ф. Мельник. – К.: Знання-Прес, 2003. – 343 с.
3. Жаліло, Я. А. Концептуальні засади стратегії економічного протекціонізму / Я. А. Жаліло, А. Ю. Сменковський // Стратег. панорама. – 2000. – № 1-2. – С. 109.
4. Збаразька, Л. О. Внутрішній ринок України: проблеми і стратегія розвитку / Л. О. Збаразька // Наукові праці Дон НТУ: Серія: економічна. – 2003. – Випуск 68. – С. 18-25.
5. Стрюков, В. А. Тезисы экономической программы «Развитие внутреннего рынка» [Электронный ресурс] / В. А. Стрюков // Современная Россия. ОВИОНТ ИНФОРМ, информационно-аналитический портал, 2004. – Режим доступа: <http://www.oviont.ru>.

РЕЗЮМЕ

Мирко Наталия

Стратегия активизации внутреннего рынка продукции легкой промышленности

Предложена стратегия, нацеленная на социально-экономическое развитие, связанное с увеличением емкости внутреннего рынка продукции легкой промышленности страны. Выявлено, что в современных кризисных условиях хозяйствования для вывода легкой промышленности на качественно новый экономический уровень развития необходимо осуществить широкий комплекс мер, направленных на повышение эффективности ее деятельности.

RESUME

Mirko Natalia

The strategy of enhancing of the internal market of light industry products

The strategy targeted at socio-economic development that is associated with an increase of capacity of the domestic market of light industry of the country has been suggested. It has been revealed that in the current crisis conditions for the output of light industry to a qualitatively new level of economic development it is necessary to carry out a wide range of measures forwarded at improving its performance.

Стаття надійшла до редакції 10.04.2012 р.